



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **OC Nová Zdaboř a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1601/47, IČ: 28076273, zast. JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1601/47, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 22.3.2010, č.j.: 3780/10-1300-105683

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 416,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ve spojení s rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 13.4.2010 č.j. 4783/10-1300105683 Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1.čtvrtletí 2009, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 16.9.2009 pod č.j. 295067/09/001512109170, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši 6.081.127,- Kč a sdělena povinnost uhradit penále v částce 1.216.225,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že dodatečný platební výměr byl vystaven na základě Zprávy o kontrole č.j. 291768/09/00193110225. Finanční úřad pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) přistoupil ke kontrole DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009 na základě poznatků získaných při vyřizování dožádání Finančního úřadu v Písku. Předmětem dožádání byl dobropis č.20090553 ze dne 13.3.2009, vystavený pro

žalobce společností Casta a.s., se sídlem Pražská 467, Písek 1, (dále jen „společnost Casta“) v částce - 32.005.931,51 Kč základu daně a – 6.081.127,- Kč DPH (dále jen „předmětný dobropis“ nebo též jen „dobropis“). Předmětný dobropis byl vystaven na základě Dohody o narovnání uzavřené mezi žalobcem a společností Casta dne 20.2.2009, a to k původním dokladům č.20090360 a 20090293. Správce daně v průběhu vyřizování dožádání předvolal ke svědecké výpovědi zástupce společnosti žalobce. Ke svědecké výpovědi, která se uskutečnila dne 4.6.2009, se za žalobce dostavil člen představenstva Ing. Z. H., za společnost Casta byl přítomen její zástupce Ing. J. H. Ing. H. při jednání předložil Dohodu o narovnání ze dne 20.2.2009 (dále jen „Dohoda o narovnání“ nebo jen „Dohoda“), předmětný dobropis, průvodní dopis, ze dne 16.3.2009, dopis žalobce o neakceptaci předmětného dobropisu podaný 24.3.2009, dopis ze dne 27.4.2009 o opětovném zaslání předmětného dobropisu a reakci žalobce ze dne 19.5.2009 o opětovné neakceptaci předmětného dobropisu, doklady o doručení a kontaktní lístek k dokladu č. ID 1090010. K předmětnému dobropisu Ing. H. uvedl, že jej společnost žalobce obdržela dne 17.3.2009, ale dne 24.3.2009 jej vrátila společnosti Casta s důvody, pro které jej neakceptuje. Tyto důvody vycházely z Dohody, kterou byl narovnán spor ohledně vad díla s výsledkem, že původní závazek společnosti Casta v částce 90.129.259,50 Kč včetně DPH byl nahrazen novým závazkem ve výši 52.032.201,-Kč včetně DPH a zároveň povinnostmi nepeněžitě povahy. Z pohledu žalobce nedošlo na základě Dohody ke zrušení nebo vrácení částky zdanitelného plnění, v zásadě se nezměnila původní smlouva o dílo, výše částky zůstala zachována, pouze fakticky společnost Casta prominula pohledávku ve výši cca 38 mil. Kč. Ing. H. dále uvedl, že dobropis byl společností Casta žalobci zaslán opětovně a byl jí dopisem ze dne 19.5.2009 opětovně vrácen s upozorněním, že dobropis je nástrojem sloužícím k opravě zdanitelného plnění a zcela určitě není jednostranným rozhodnutím jednoho z účastníků odběratelsko-dodavatelských vztahů. Ing. H. dále uvedl, že prominutý dluh, resp. narovnávaná částka závazku společnosti žalobce byla dnem 20.2.2009 záúčtována ve prospěch ostatních provozních výnosů, ve prospěch účtu 648 v částce 38.087.058,50 Kč. Zástupce společnosti Casta, Ing. J. H., položil svědkovi otázku, zda vady díla uváděné v čl. I. odst. 5. Dohody byly společností Casta odstraněny. Svědek odpověděl, že nebyly, ani tomu tak nemělo být, protože předmětná Dohoda tuto povinnost společnosti Casta zrušila, protože to není uvedeno v bodech a/, b/, c/ článku III. Dohody. Svědek dále na otázku zástupce společnosti Casta potvrdil doručení dobropisu ke dni 17.3.2009.

Správce daně seznámil Finanční úřad v Písku s výpovědí výše uvedeného svědka v odpovědi na dožádání, ze dne 4.6.2009. Zároveň byl Finanční úřad v Písku požádán, aby sdělil případné skutečnosti, které by měly vliv na daňovou povinnost žalobce. Dne 20.7.2009 obdržel správce daně informaci Finančního úřadu v Písku, že vytýkáci řízení u společnosti Casta za zdaňovací období březen 2009 bylo ukončeno. Společnost Casta si snížila základ daně a výši daně u předmětného zdanitelného plnění v souladu s ustanovením § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Ke snížení základu daně došlo na základě sjednaných podmínek u zdanitelného plnění, ke kterému došlo po datu uskutečnění zdanitelného plnění. V Dohodě se uvádí, že dílo „Centrum Nová Zdaboř“ vykazuje vady uvedené v bodu 5 písm. a) až g) a že tyto vady byly zjištěny při převzetí díla. Společnost OC Nová Zdaboř a.s., pak v Dohodě požaduje slevu z ceny díla ve výši 38.087.058,50 Kč včetně DPH (bod 6. Dohody). Daňový dobropis byl doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění, dne 17.3.2009, a proto společnost Casta opravila základ daně a výši daně ve zdaňovacím období březen 2009.

Dne 13.8.2009 zahájil správce daně u žalobce kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009, se zaměřením na předmětný dobropis. Téhož dne proběhlo

ústní jednání, při kterém byl žalobce seznámen s obsahem svědecké výpovědi Ing. Zdeňka Havelky i se sdělením Finančního úřadu v Písku ze dne 14.7.2009 o výsledku daňového řízení u společnosti Casta. Správce daně konstatoval, s ohledem na zásadu neutrality, že pokud u společnosti Casta byly uznány podmínky pro vystavení dobropisu a následné snížení daně na výstupu, musí se tato oprava provést i na druhé straně. Předmětný dobropis musí ovlivnit i daňovou povinnost u žalobce tak, že ho musí zohlednit ve svém účetnictví a v přiznání k DPH, tzn. že sníží nárok na odpočet, který si uplatnil na základě dokladů vystavených společností Casta. S odkazem na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) byl žalobce seznámen se skutečností, že správce daně využije při kontrole výše uvedené podklady a písemnosti, které získal při dožádání již před zahájením kontroly. Žalobce se při jednání k předmětnému dobropisu vyjádřil tak, že s ním nesouhlasí, protože nebyl vystaven v souladu s Dohodou. Tato Dohoda upravuje v čl. II. sporná a pochybná práva mezi účastníky pouze v oblasti vad a kvality díla a dále pak i ohledně vzájemných práv a povinností co do nároku na doplacení ceny díla a nároků z odpovědnosti za vady díla. Původní závazek byl ve smyslu ustanovení § 585 občanského zákoníku v daném rozsahu zrušen a nahrazen novým. Narovnání v čl. III. Dohody neobsahuje ustanovení o poskytnutí slevy z ceny díla, neboť se v čl. II. Dohody upravují pouze nároky na doplacení kupní ceny. Tím fakticky nedošlo ke změně kupní ceny, resp. k jejímu snížení, a společnost Casta proto nebyla oprávněna vystavit předmětný dobropis. Kupní cena dle Smlouvy o dílo včetně dodatků č. 1 - 4 činí 395.278.792,- Kč bez DPH a k této ceně byly ještě účtovány vícepráce dle změnového listu č. 10 a 11. V rámci Smlouvy o dílo, resp. všech platných dodatků, nedošlo ke změně kupní ceny v rozsahu předmětného dobropisu. V souladu s čl. III. Dohody žalobce zaúčtoval dokladem ID 1090010 částku 38.087.058,50 Kč do ostatních provozních výnosů na účet 648.

Po zhodnocení všech důkazních prostředků došel správce daně k závěru, že společnost Casta vystavila předmětný dobropis v souladu s ustanovením § 42 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Ke snížení základu daně došlo na základě sjednaných podmínek u zdanitelného plnění, ke kterému došlo po datu uskutečnění zdanitelného plnění. V Dohodě se uvádí, že dílo vykazuje vady uvedené v bodu 5 písm. a) až g) a že tyto vady byly zjištěny při převzetí díla. Společnost žalobce sama požaduje slevu z ceny díla ve výši 38.087.058,50 Kč včetně DPH dle bodu 6 Dohody. Z ujednání Dohody jasně vyplývají skutečnosti, které zakládají možnost opravit výši daně a vystavit dobropis. Žalobce měl po obdržení dobropisu, tj. po doručení v souladu s ustanovením § 42 odst. 4 písm. a) zákona o DPH, dobropis zaúčtovat a zahrnout do evidence pro účely DPH, tzn. že měl v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 zákona o DPH provést opravu odpočtu daně, a to v období, ve kterém předmětný dobropis obdržel, tj. v 1. čtvrtletí 2009. Žalobce tak neučinil, a proto mu správce daně sníží částku uvedenou v přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2009 na ř. 40 v základu daně o částku 32.005.931,- Kč a v dani o částku 6.081.127,- Kč. S tímto kontrolním zjištěním správce daně seznámil žalobce dne 18.8.2009 při jednání, jehož průběh byl zaznamenán v protokolu č.j. 268219/09/00193110225.

Dne 2.9.2009 obdržel správce daně pod č.j. 285809/09 vyjádření žalobce k výše uvedenému výsledku kontroly. Dle názoru žalobce, kromě jeho již dříve vyjádřených sdělení a stanovisek, došlo k pochybení při daňovém řízení u společnosti Casta, které mělo spočívat v nesprávném hodnocení důkazních prostředků, a to zejména Dohody. Podle názoru žalobce Finanční úřad v Písku pojal čl. I. Úvodní ustanovení bod 6. za předmět Dohody, resp. specifikace sporných a pochybných práv. Vzhledem k tomu, že se jedná pouze o úvodní ustanovení vymezující právní skutečnosti mezi účastníky Dohody, nedochází konstatováním bodu 6. de facto ani de iure k narovnání. Čl. II. Specifikace sporných a pochybných práv

definuje práva, která mezi účastníky Dohody budou podle předmětné Dohody upravena a narovnána ve smyslu ustanovení § 585 a násl. občanského zákoníku. V tomto článku Dohody je řešena zásadní spornost ohledně vad a kvality díla a dále pak i ohledně vzájemných práv a povinností co do nároků na doplacení ceny díla a nároků z odpovědnosti za vady díla. O slevě z ceny díla se v tomto ustanovení zásadně nejedná, a to ani v čl. III. Dohody. Tím dle názoru žalobce došlo v daňovém řízení vedeném Finančním úřadem v Písku k zásadnímu pochybení a v důsledku toho i k poškození žalobce s ohledem na dosavadní zjištění a výsledky probíhající kontroly DPH za zdaňovací období 1.čtvrtletí 2009. Správce daně posoudil uvedené vyjádření žalobce, nicméně setrval na svém závěru uvedeném v kontrolním zjištění a kontrolní zjištění uvedl do Zprávy o kontrole č.j. 291768/09/00193110225 ze dne 14.9.2009. Výsledek kontroly se žalobcem projednal při jednání, jehož průběh byl zapsán do protokolu č.j.291769/09/00193110225. Na základě Zprávy o kontrole správce daně dne 16.9.2009 vystavil předmětný dodatečný platební výměr

Odvolací orgán dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že výsledek kontroly byl s žalobcem řádně projednán a bylo mu umožněno se k výsledku kontroly vyjádřit. Ve Zprávě o kontrole č.j. 291768/09/00193110225 je uveden průběh kontroly, předložené důkazní prostředky a jejich hodnocení, na základě kterého došel správce daně ke kontrolnímu zjištění. Žalobce byl seznámen s tím, jak správce daně vyhodnotil důkazní prostředky, a bylo mu umožněno vyjádřit se ke kontrolnímu zjištění. Nesouhlasné vyjádření žalobce bylo posouzeno s tím, že závěry správce daně i přes uvedené vyjádření zůstávají beze změny. Odvolací orgán znovu hodnotil veškeré zjištěné důkazní prostředky jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, jak stanoví § 2 odst. 3 zákona o správě daní a přitom došel k závěrům, které shledávají výši daňové povinnosti stanovené správcem daně ve správné výši, ale postup, jakým odvolací orgán k tomuto závěru došel, se od postupu správce daně lišil. Se závěry odvolacího orgánu byl žalobce seznámen sdělením č.j.339/10-1300-105683 ze dne 11.1.2010.

Na základě spisového materiálu odvolací orgán hodnotil následující důkazní prostředky takto:

- Dohodu o narovnání, ze dne 20.2.2009, ze které vyplývá (čl. III.), že veškerá práva a závazky, tedy i záruky ze Smlouvy o dílo ze dne 16.11.2007 včetně dodatků, se zrušují a zanikají a nahrazují se novými právy a závazky, jako důkaz o oprávněnosti vystavení dobropisu společností Casta. Na základě ujednání z Dohody uhradil žalobce společnosti Casta za dílo o 38.087.058,50 Kč méně, než by dle Smlouvy o dílo vč. dodatků uhradit měl (čl. III. bod 1 písm. a) Dohody) a za to na sebe převzal povinnosti dodavatele, společnosti Casta, ve vztahu k záruce za Dílo, odpovědnosti za vady a další. K tomu se společnost Casta v Dohodě (čl.III. bod 1 písm. c) Dohody) zavázala předat žalobci seznam smluvních partnerů, kteří se na zhotovení díla podíleli a postoupit právně účinné práva ze záruky na žalobce.
- Odpověď na dožádání od Finančního úřadu v Písku, ve které je uveden závěr šetření u společnosti Casta, že tato společnost vystavila předmětný dobropis v souladu s ustanovením § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, jako důkaz o oprávněném postupu tohoto dodavatele dle Dohody, který u něj vedl ke snížení základu daně a daně ve zdaňovacím období březen 2009. Jestliže společnost Casta jako dodavatel žalobce dle Smlouvy o dílo na základě Dohody postupovala v souladu s ustanovením § 42 zákona o DPH a oprávněně snížila svou daňovou povinnost, je žalobce povinen postupovat stejně a svou daňovou povinnost o shodnou částku zvýšit v důsledku snížení odpočtu daně (správcem daně uváděný princip neutrality).

- Předmětný dobropis ze dne 13.3.2009 jako důkaz o postupu dodavatele díla, společnosti Casta, ve smyslu Dohody a o snížení úhrady dle Smlouvy o dílo u původních daňových dokladů č. 20090360 a 20090293 v částce 38.087.058,50 Kč včetně daně.
- Dopisy společnosti Casta ze dne 16.3.2009 a 27.4.2009 o zaslání předmětného dobropisu a doklady o jejich doručení žalobci i souhlasné prohlášení Ing. Zdeňka Havelky dne 4.6.2009, že předmětný dobropis společnost žalobce obdržela dne 17.3.2009, jako důkazní prostředky, které prokazují řádné doručení předmětného dobropisu dne 17.3.2009 žalobci. Na základě prokazatelného doručení předmětného dobropisu k uvedenému datu lze konstatovat, že společnost Casta postupovala v souladu s ustanovením § 42 odst. 4 písm.a) zákona o DPH, když považovala zdanitelné plnění za uskutečněné ve zdaňovacím období březen 2009.
- Výpis z účtu žalobce vedeného u J&T banky ze dne 27.2.2009, podle kterého mělo tohoto dne dojít k úhradě částky 52.032.201,- Kč ve prospěch společnosti Casta, je v souladu s čl. III. odst.1 písm. a) Dohody a svědčí o skutečnosti, že Dohoda byla v tomto bodu žalobcem splněna.
- Smlouvu o dílo, ze dne 16.11.2007, včetně dodatků, jako důkazní prostředek, že žalobce měl za dílo uhradit celkem 470.381.762,48 Kč včetně DPH, ale na základě Dohody nebyla Smlouva o dílo zcela naplněna, když některé povinnosti zhotovitele byly převedeny na žalobce a zároveň došlo ke snížení základu daně (cena díla byla snížena o částku 38.087.058,50 Kč, a to výměnou za převedení závazků zhotovitele na žalobce (čl. 10, 11, 13 Smlouvy o dílo).
- Kontaktní listek k dokladu č. ID 1090010, podle kterého žalobce přeúčtoval částku 38.087.058,50 Kč do ostatních provozních výnosů společnosti, lze dle odvolacího orgánu považovat za důkaz o zaúčtování této částky u žalobce, a to v souladu s jeho vyjádřením. Pro oprávněnost tohoto postupu však odvolací orgán nenalezl opodstatnění, neboť nebyl předložen jediný doklad, na základě kterého by byl žalobce oprávněn předmětnou částku takto zaúčtovat a nebyla nalezena ani souvislost předmětného zaúčtování s Dohodou, na kterou odkazuje.
- V souvislosti s výše hodnocenými důkazními prostředky hodnotil odvolací orgán i veškerá vyjádření žalobce resp. jeho zplnomocněného zástupce a společnosti Casta. V protokolu dne 4.6.2009 Ing.Z. H., člen představenstva společnosti žalobce uvedl, že Dohodou se původní závazek cca 90 mil. Kč mění na cca 52 mil. Kč, nedošlo ke zrušení nebo vrácení částky zdanitelného plnění, v zásadě se nezměnila původní smlouva o dílo, výše částky za dílo zůstala zachována, pouze fakticky společnost Casta prominula pohledávku ve výši cca 38 mil. Kč. Oproti tomu v odvolání ze dne 27.10.2009 je uvedeno, že podpisem Dohody, tj. ke dni 20.2.2009 pozbývají platnosti smlouvy o dílo ve znění všech dodatků od samého počátku. V nedatovaném dopisu adresovaném společnosti Casta ve věci neakceptace dobropisu č.20090553 se Ing. Z. H. vyjádřil obdobně s tím, že v účetní a daňové terminologii došlo k nahrazení původního závazku závazkem novým na straně žalobce a na straně společnosti Casta došlo k odepsání pohledávky. V dopisu ze dne 19.5.2009 žalobce uvádí, že předmětný dobropis nebyl akceptován, a tudíž nemohlo dojít k uskutečnění zdanitelného plnění dle § 42 odst. 4 zákona o DPH. Upozornil na to, že dobropis je nástrojem sloužícím k

opravě zdanitelného plnění a zcela určitě není jednostranným rozhodnutím jednoho z účastníků dodavatelsko-odběratelských vztahů. K těmto vyjádřením odvolací orgán uvedl, že jsou v rozporu s postojem společnosti Casta, která na základě Dohody vystavila předmětný dobropis a jeho odmítnutí žalobcem označila jako účelové jednání, které však na stavu věci nemůže nic změnit (dopis ze dne 27.4.2009). Podle odvolacího orgánu nemají výše uvedená vyjádření žalobce oporu ani v Dohodě, neboť v ní není uvedeno a ani z ní nevyplývá, že by společnost Casta žalobci prominula pohledávku ve výši cca 38 mil. Kč. Argumentace žalobce ve smyslu vydání bezdůvodného obohacení se přitom opírá pouze o ustanovení čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody, přičemž opomíjena jsou další ustanovení čl. III. odst. 1, písm. b) a c), která je rovněž nutno vzít v úvahu a v celkovém kontextu hodnotit. Lze tedy shrnout, že z různých vyjádření žalobce i společnosti Casta vyplývá zásadní rozpor v interpretaci dopadů předmětné Dohody.

- Veškeré ostatní důkazní prostředky (kolaudační souhlasy, souhlas s užíváním stavby, rozhodnutí Městského úřadu v Příbrami) nemají dle odvolacího orgánu přímý vztah k podstatě věci a předmětu odvolání, proto nejsou jednotlivě hodnoceny.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Ten v odvolání nesouhlasil s kontrolním zjištěním a hodnocením důkazních prostředků. Výklad Dohody je podle něj v rozporu s duchem a zněním Dohody. Žalobce dvakrát vrátil společnosti Casta předmětný dobropis, neboť byl vystaven v rozporu s uzavřenou Dohodou. Důvody jsou uvedeny v dopisech ze dne 17.3.2009 a 19.2.2009. Obdobně se vyjádřil i svědek Ing. Z. H., z jehož vyjádření vyplývá, že Dohoda neobsahuje žádné oboustranné ujednání o slevě z ceny díla, které by mohlo být podkladem pro vystavení předmětného dobropisu. Dobropis byl vystaven v rozporu s ustanovením § 42 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, a společnost Casta tak učinila jednostranný právní úkon bez opory ve smluvním nebo zákonném ustanovení. Žalobce dále citoval z Dohody čl. I. bod 6 a uvedl, že z textu „využívá svého práva volby a požaduje slevu z ceny“ vyplývá, že nedochází jednostranným konstatováním bodu 6. de facto ani de iure k narovnání, ale jedná se jen o úvodní ustanovení vymezující právní skutečnosti mezi účastníky dohody a jen vyslovený požadavek. Konstatováním požadavku nedochází k jeho akceptaci druhým účastníkem, proto jej nelze chápat jako předmět Dohody, resp. specifikaci sporných a pochybných práv, která upravuje následný čl. II. Ten řeší „zásadní spornost ohledně vad a kvality díla a dále vzájemná práva a povinnosti co do nároků na doplacení ceny díla a nároků z odpovědnosti za vady díla. Kromě toho zde není nic, co je uvedeno v čl. I bodu 6 Dohody. Žalobce dále poukázal na čl. IV. Dohody, podle kterého splněním povinností dle čl. III. odst. 1 jsou zcela a v plném rozsahu práva a povinnosti Dohody vypořádána, dojde k zániku vzájemných práv a povinností, zániku záruk a nároků z odpovědnosti z vad díla. Čl. IV. odst. 2 upravuje právní režim Dohody. Žalobce konstatoval, že podpisem Dohody smlouvy o dílo včetně dodatků pozbývají platnosti od samého počátku, proto je třeba čl. III. odst. 1 chápat jako zánik všech předchozích práv a povinností ze smlouvy o dílo vč. dodatků a jejich nahrazení novými právy a povinnostmi. Čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody je nutno chápat jako vydání bezdůvodného obohacení, což žalobce učinil a uvedl, že toto není zdanitelným plněním ve smyslu zákona o DPH. Proto následně odepsal zbylý zaniklý závazek dle dokladu ID 1090010 do ostatních provozních výnosů. Podpisem Dohody dochází mezi účastníky k narovnání a splněním povinností uvedených v čl. III. odst. 1 jsou veškerá práva i závazky mezi účastníky vypořádána. Jak naložila společnost Casta s částkou 38.087.058,50 Kč, která po splnění Dohody zůstala jako pohledávka za žalobcem, není žalobci známo. Pro něj je podstatné, že původní práva a závazky byly nahrazeny novými, které žalobce vůči druhému účastníkovi

zcela splnil a jiné po podpisu Dohody nejsou. Proto se účetní zápis dokladu ID 1090010 opírá o ustanovení Dohody. Podmínkou pro sjednání dobropisu by mohla být jen dohoda, pokud by byla obsažena v textu čl. II. nebo III. Dohody. Žalobce rovněž nesouhlasil s argumentací zásadou neutrality při výběru daní. Závěrem namítl chybné vyhodnocení důkazů v rozporu s Dohodou a uvedl, že nebyly dány podmínky pro vystavení dobropisu, že se správce daně řídil výsledkem kontroly u společnosti Casta, aniž by sám hodnotil předložené důkazní prostředky správně, prováděl jejich výklad v rozporu se zákonem o DPH, obchodním a občanským zákoníkem a neuznal jako důkaz doklad ID 1090010.

Odvolací orgán následně konstatoval, že v souladu s ustanovením § 2 odst. 7 zákona o správě daní vyhodnotil předložené důkazní prostředky, přičemž vycházel především z Dohody a důsledků uzavření této Dohody na celkové plnění dle smlouvy o dílo. Vycházel tedy ze skutečného stavu věci, jaký nastal splněním Dohody. Jak je uvedeno v čl. III. Dohody, veškerá vzájemná práva a závazky, tedy i záruky ze smlouvy o dílo, se zrušují a zanikají a nahrazují se novými právy a závazky, a sice pod bodem a) se žalobce zavazuje uhradit společnosti Casta částku 52.032.201,-Kč, tj. o 38.087.058,50 Kč méně, než činí cena díla, která ještě nebyla k datu sepsání Dohody uhrazena (90.129.259,50 Kč) a pod bodem c) se společnost Casta zavazuje předat žalobci seznam smluvních partnerů, kteří se podíleli na zhotovení díla dle Smlouvy o dílo a postoupit právně účinné práva ze záruky za příslušné části díla od příslušných smluvních partnerů. Bod b) lze pro zjednodušení pominout. V čl. IV Dohody, nazvaném Společná a závěrečná ustanovení, je pak uvedeno, že splněním povinností dle čl. III. odst. 1 Dohody jsou zcela v plném rozsahu a bez dalšího veškerá práva a povinnosti účastníků Dohody vyplývající ze smlouvy o dílo specifikované v čl. I odst. 1 Dohody vypořádány, tj. dojde k zániku veškerých vzájemných práv a povinností, stejně tak dojde k zániku záruk a veškerých nároků z odpovědnosti z vad díla.

Na základě těchto ustanovení lze dle odvolacího orgánu dojít k závěru, že zhotovitel díla, společnost Casta, se zbavil svých závazků a své odpovědnosti za vady díla (čl. 10 Smlouvy o dílo), záruky za dílo (čl. 11 Smlouvy o dílo) a návazně i případné povinnosti vyplývající ze čl. 13 Smlouvy o dílo (Smluvní pokuty) tím, že je převedl na žalobce. Žalobce za to, že tyto závazky společnosti Casta převzal na sebe, zaplatil za dílo na základě Dohody o 38.087.058,50 Kč méně. Jedná se tedy ve skutečnosti o dohodu, která znamená, že společnost Casta nebude vůči žalobci plnit některá plnění dle Smlouvy o dílo a žalobce na základě toho zaplatí nižší cenu, než jakou měl podle Smlouvy o dílo za dílo zaplatit. Podle názoru odvolacího orgánu je tento případ možno posoudit podle § 42 odst. 1 písm. a), resp. b), neboť Smlouva o dílo nebyla zcela naplněna a rovněž došlo ke snížení základu daně (cena díla se snížila o částku 38.087.058,50 Kč, tvořenou základem daně a příslušející daní z přidané hodnoty). Společnost Casta pak byla v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 zákona o DPH povinna na danou situaci reagovat tak, jak učinila, tedy vystavením dobropisu. Splněním povinností uvedených v čl. III. odst. 1 Dohody pak v souladu s článkem IV. Dohody byla zcela v plném rozsahu a bez dalšího vypořádána veškerá práva a povinnosti účastníků Dohody vyplývající ze Smlouvy o dílo, a tedy došlo k zániku veškerých práv a povinností, stejně tak k zániku záruk a veškerých nároků z odpovědnosti z vad díla. Odvolacímu orgánu není zřejmé, na základě čeho žalobce soudí, že článek III. odst. 1 písm. a) Dohody je nutné chápat jako vydání bezdůvodného obohacení, když z této dohody, jak bylo výše uvedeno, vyplývá, že Dohodou byly uspokojeny ve svých nárocích obě strany. Na základě čl. IV. Dohody nelze souhlasit s názorem žalobce, že společnosti Casta zůstala pohledávka ve výši 38.087.058,50 Kč za společností žalobce, neboť, jak již bylo výše uvedeno, splněním podmínek Dohody byla veškerá práva a povinnosti vyplývající ze Smlouvy o dílo mezi společností žalobce a společností Casta vypořádána, což ostatně sám žalobce potvrzuje. Žádná

pohledávka tedy nemohla existovat a argumentace žalobce (viz protokol č.j. 198471/09/001931100225), že společnost Casta žalobci prominula pohledávku ve výši cca 38 mil. Kč, neodpovídá skutečnosti (resp. ustanovením Dohody) a ani jednání společnosti Casta, která naopak na základě Dohody vystavila předmětný dobropis a opakovaně ho žalobci zaslala. Je přitom zřejmé, že případné prominutí pohledávky by bylo výlučně v pravomoci společnosti Casta, která by musela svou vůli k tomuto kroku vůči žalobci jednoznačně deklarovat, což se ale nestalo. Pokud jde o tvrzení žalobce, že neví, jak s výše uvedenou částkou společnost Casta naložila, lze odkázat na žalobci dobře známý dobropis.

Odvolací orgán uvedl, že posoudil v odvolacím řízení všechny zjištěné skutečnosti a materiály, a to jak důkazní prostředky předložené a sdělené žalobcem, resp. jeho zástupcem, tak prostředky získané správcem daně společností Casta, a dospěl k závěru, že žalobce měl po obdržení dobropisu v souladu s ustanovením § 42 odst. 4 písm. a) zákona o DPH dobropis zaúčtovat a zahrnout do evidence pro daňové účely a v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 zákona o DPH provést opravu odpočtu daně ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí r. 2009. Odvolací orgán podotkl, že neposuzoval uzavřené smlouvy a dohody ve smyslu občanského či obchodního zákoníku, ale postupoval dle skutečného stavu a posuzoval nastalý stav podle příslušných ustanovení zákona o DPH. Vzhledem k tomu, že došel k odlišnému odůvodnění, i když ke stejnému závěru, jako správce daně, seznámil žalobce s novým hodnocením důkazních prostředků sdělením č.j.339/10-1300-105683 ze dne 11.1.2010 s tím, že k tomuto hodnocení a k závěrům odvolacího orgánu se může žalobce vyjádřit do 5.2.2010. Dne 2.2.2010 obdržel odvolací orgán vyjádření, v němž žalobce uvedl, že má odlišný právní názor a nesouhlasí s výkladem odvolacího orgánu. Argumentoval přitom shodně jako v odvolání, tj. že podpisem Dohody smlouvy o dílo ve znění dodatků pozbývají platnosti od samého počátku a je zde nový právní vztah řídicí se výhradně Dohodou. Tím dochází k právní skutečnosti vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu ustanovení § 451 a zejména § 458 občanského zákoníku, a proto je nutné zdůraznit ustanovení článku IV. odst.2 Dohody, které upravuje právní režim Dohody, která se řídí příslušnými ustanoveními obchodního a občanského zákoníku. Žalobce zopakoval svůj názor, že čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody je nutné chápat jako vydání bezdůvodného obohacení, což není zdanitelným plněním ve smyslu zákona o DPH. Dodal, že prominutí pohledávky není výlučně v pravomoci společnosti Casta, protože se jedná o oboustranný právní úkon zakotvený v Dohodě v čl. IV. odst. 1.

K této žalobcově argumentaci odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že neposuzoval uzavřené smlouvy a dohody ve smyslu občanského či obchodního zákoníku, ale postupoval dle skutečného stavu a posuzoval nastalý stav podle příslušných ustanovení zákona o DPH. Je zcela na obou smluvních partnerech, jakou dohodu uzavřeli, nicméně dle odvolacího orgánu je zarážející, že předmětnou Dohodu si následně oba smluvní partneři vykládají diametrálně odlišně. Odvolací orgán s argumenty žalobce ohledně výkladu znění Dohody nesouhlasí. Podle názoru odvolacího orgánu z ustanovení Dohody nelze odvodit, že smlouvy o dílo včetně všech dodatků pozbývají platnosti od samého počátku. V samotné Dohodě je pouze ve čl. III. odst. 1 uvedeno, že „veškerá vzájemná práva a závazky, tedy i záruky ze smlouvy o dílo se zrušují a zanikají a nahrazují se těmito novými právy a závazky.“ Tomuto textu lze rozumět, ale nikoliv tak, že smlouvy o dílo pozbývají platnosti od samého počátku. V takovém případě, pokud by odvolací orgán na tuto argumentaci přistoupil, by bylo namísto po žalobci požadovat vrácení všech odpočtů daně, které si žalobce uplatnil na základě faktur vystavených právě na základě smlouvy o dílo, která by ovšem od samého počátku dle názoru žalobce neexistovala. Stejně tak nemůže odvolací orgán souhlasit s opakovaně uváděným argumentem žalobce, že předmětná Dohoda se týkala pouze vydání bezdůvodného obohacení (čl.III. odst. 1 písm. a). To by bylo možné vztáhnout pouze k částce

uváděné v tomto článku ve výši 52.032.201,- Kč. Nicméně podle čl. I. bodu 4 Dohody účastníci Dohody konstatují, že zbývá uhradit cenu díla ze strany žalobce ve výši 90.129.259,50 Kč včetně DPH. Spornou částkou, jak vyplývá z Dohody, byla částka 38.087.058,50 Kč a tuto spornou částku řeší Dohoda v čl. III, ale nejen v bodu 1 písm. a), ale i v navazujících odstavcích pod písm. b) a písm. c). Odvolací orgán zastává názor, že Dohodu je třeba posuzovat komplexně a že nelze selektivně vybírat jeden bod dohody a na základě toho usuzovat na neexistenci zdanitelného plnění. K argumentaci žalobce, že prominutí pohledávky je oboustranný právní úkon odvolací orgán uvedl, že je to pouze žalobce, kdo tvrdí, že mu byla pohledávka prominuta, nikoliv společnost Casta. O oboustranném právním úkonu tedy nelze hovořit. V ustanovení čl. IV. odst. 1 Dohody není uvedeno, že by došlo k prominutí pohledávky. V tomto článku je pouze uvedeno, že splněním povinností dle čl. III. odst. 1 jsou v plném rozsahu veškerá práva a povinnosti účastníků Dohody vyplývající ze smlouvy o dílo vypořádány, tj. dojde k zániku veškerých vzájemných práv a povinností, stejně tak dojde k zániku záruk a veškerých nároků z odpovědnosti z vad díla. Je tedy zřejmé, že podstatou Dohody je odstranění spornosti způsobem, který je uveden v čl. III. odst. 1 písm. a), b) a c) Dohody. Těmito body se odvolací orgán výše zabýval a posoudil jejich dopad do daňové povinnosti žalobce tak, jak je shora uvedeno.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Původním žalovaným bylo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, které napadená rozhodnutí vydalo. Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, nicméně Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě nejdříve popsal svou verzi skutkového stavu věci. Uvedl, že dne 16.11. 2007 uzavřela společnost Casta na straně zhotovitele a obchodní společnost M.T.J. Consulting, a.s., se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1601/47 na straně objednatele smlouvu o dílo, ve znění pozdějších dodatků, jejímž předmětem bylo provedení stavby „Centrum Nová Zdaboř“, v rozsahu blíže specifikovaném smlouvou o dílo a jejími přílohami. Na základě dohody o novaci uzavřené dne 17.1.2008 mezi společnostmi M.T.J. Consulting, a.s., na straně původního objednatele, společností Casta na straně zhotovitele a společností EMDEEN, a.s., se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1601/47 na straně nového objednatele vstoupila obchodní společnost EMDEEN, a.s., do všech práv a povinností původního objednatele ze smlouvy o dílo. Žalobce vstoupil do práv a povinností objednatele ze smlouvy o dílo na základě dohody o novaci uzavřené dne 31.3.2008 mezi společnostmi EMDEEN, a.s., na straně původního objednatele, společností Casta na straně zhotovitele a žalobcem na straně nového objednatele. Vzhledem k tomu, že mezi žalobcem a společností Casta došlo ke sporu ohledně některých vad a kvality díla, a dále pak ohledně vzájemných práv a povinností co do nároku na doplacení ceny díla a nároků zodpovědnosti za vady díla, uzavřel žalobce dne 20.2.2009 se společností Casta Dohodu o narovnání, prostřednictvím které došlo v souladu s článkem III. odst. 1 Dohody s účinky ex nunc ke zrušení té části smlouvy o dílo, ve které došlo mezi účastníky Dohody ke vzniku sporných a pochybných práv specifikovaných článkem II. odst. 1 Dohody. Žalobce na tomto místě připomněl, že v souladu s článkem I. odst. 4 Dohody činil nedoplatek ceny díla ke dni uzavření Dohody částku ve výši 90.129.259,50 Kč včetně DPH, přičemž specifikace vad díla, ohledně kterých došlo mezi účastníky Dohody ke sporu, byla provedena článkem I. odst. 5 Dohody. Vzhledem k tomu, že smlouva o dílo byla ve výše specifikovaném rozsahu s účinky ex nunc zrušena, avšak určité, byť vadné výkony ze strany společnosti Casta provedeny byly, zavázal se žalobce v souladu s článkem III. odst. 1 písm. a)

Dohody zaplatit společnosti Casta částku ve výši 52.032.201,- Kč, a to z titulu bezdůvodného obohacení, jež svou výší odpovídalo hodnotě výkonů provedených společností Casta s vadami specifikovanými článkem I. odst. 5 Dohody. Žalobce tento svůj závazek řádně splnil a výše uvedenou částku bezdůvodného obohacení společnosti Casta uhradil dne 27.2.2009. Rozdíl mezi nedoplatkem ceny díla a částkou bezdůvodného obohacení ve výši 38.087.058,50 Kč následně v souladu s Dohodou a příslušnými ustanoveními zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zaúčtoval prostřednictvím účetního dokladu ID1090010 jakožto odpis závazku do ostatních provozních výnosů a rovněž byl v souladu s ust. § 21 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění, připraven tento rozdíl podrobit dani z příjmu právnických osob ve výši 20 %. Dne 17.3.2009 však obdržel dopis společnosti Casta ze dne 16.3.2009, prostřednictvím kterého společnost Casta zaslala žalobci dobropis č. 20090553 vystavený dne 13.3.2009 pro žalobce v částce 32.005.931,51 Kč odpovídající základu daně a v částce 6.081.127,- Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty, dle tvrzení společností Casta na základě Dohody k původním daňovým dokladům č. 20090360 a č. 20090293. Vzhledem k tomu, že předmětný dobropis byl vystaven v rozporu s Dohodou, žalobce jej z tohoto důvodu neakceptoval a vrátil jej s vysvětlením důvodů společnosti Casta zpět. Předmětný dobropis však byl žalobci zaslán opětovně, a to prostřednictvím dopisu společnosti Casta ze dne 27.4.2009. Žalobce dobropis společnosti Casta opětovně vrátil s upozorněním, že dobropis je nástrojem sloužícím k opravě zdanitelného plnění a nikoliv jednostranným rozhodnutím některého z účastníků odběratelsko-dodavatelských vztahů. Správce daně však následně na základě daňové kontroly provedené u žalobce dospěl k závěru, že předmětný dobropis byl vystaven v souladu s Dohodou a v důsledku této skutečnosti vydal dodatečný platební výměr, kterým žalobci dodatečně vyměřil daň ve výši 6.081.127,- Kč a zároveň uložil povinnost uhradit penále v částce 1.216.225,- Kč.

Vlastní žalobní body uvedl žalobce v čl. IV. žaloby, v němž vyjádřil zásadní nesouhlas s hodnocením důkazních prostředků žalovaným, a to zejména s výkladem Dohody podávaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, který je podle něj zcela v rozporu s duchem Dohody a jejím zněním. Úprava vzájemných práv a povinností účastníků Dohody je dle žalobce v Dohodě provedena naprosto jednoznačně a nepřipouští jiný výklad než výklad, který zastává žalobce. Připomněl, že předmětný dobropis opakovaně odmítl akceptovat, neboť tento byl společností Casta vystaven v rozporu s uzavřenou Dohodou. Dle názoru žalobce nelze z Dohody dovozovat jakékoliv oboustranné ujednání o slevě z ceny díla, které by mohlo být podkladem pro vystavení předmětného dobropisu. Předmětný dobropis byl tedy vystaven v rozporu s ust. § 42 odst. 1 písm. b) zákona o DPH v důsledku jednostranného právního úkonu společností Casta, který však nemá oporu ve smluvním nebo zákonném ustanovení. Na tuto skutečnost žalobce společnost Casta opakovaně upozorňoval.

Pokud se v článku I. odst. 6 Dohody hovoří o tom, že žalobce „využívá svého práva volby a požaduje slevu z ceny díla“, jedná se dle žalobce toliko o úvodní ustanovení vymezující právní skutečnosti nastalé mezi účastníky Dohody v průběhu plnění vzájemných závazků ze smlouvy o dílo a jednostranný požadavek žalobce, jehož konstataci však v žádném případě nelze ztotožňovat s jeho akceptací protistranou. Předmět Dohody je jednoznačně upraven až článkem II. odst. 1 Dohody, ze kterého vyplývá, že tímto je odstranění zásadní spornosti vzniklé mezi účastníky Dohody ohledně vad a kvality díla, jakož i upravení vzájemných práv a povinností účastníků Dohody co do nároku na doplacení ceny díla a nároků z odpovědnosti za vady díla. Kromě uvedeného není v tomto článku zmiňováno nic z toho, co je uvedeno v článku I. odst. 6 Dohody ohledně slevy z ceny díla. V souladu s článkem III. odst. 1 písm. a) Dohody pak bylo mezi účastníky Dohody za účelem naplnění

předmětu Dohody specifikovaného článkem II. odst. 1 Dohody sjednáno vydání bezdůvodného obohacení. Tento závazek žalobce splnil, když částku bezdůvodného obohacení ve výši 52.032.201.- Kč uhradil společnosti Casta dne 27.2.2009. V žádném případě tedy nedošlo ke změně ceny díla, resp. k jejímu snížení, ale k vydání bezdůvodného obohacení vzniklého na straně žalobce v důsledku vadného provedení prací společností Casta. Vydání bezdůvodného obohacení není zdanitelným plněním ve smyslu zákona o DPH, a tudíž není možné vystavit daňový doklad na jeho přijetí.

Pokud se jedná o znění článku III. odst. 1 písm. c) Dohody, na jehož základě se společnost Casta zavázala žalobci předat seznam všech svých smluvních partnerů, jež se podíleli na zhotovení díla a zároveň na žalobce postoupit práva ze záruky za příslušné části díla od příslušných smluvních partnerů, toto ujednání pouze podporuje výklad Dohody, tak jak je shora uveden, neboť za použití interpretace Dohody žalovaným by ani nebylo možné k právně účinnému postoupení takových práv přistoupit.

Žalobce má rovněž za to, že žalovaný chybně vyhodnotil jako důkaz účetní doklad ID 1090010, přestože se jedná o doklad vycházející (na rozdíl od předmětného dobropisu) z Dohody, jež byl vyhotoven v souladu s platnými právními standardy. Prostřednictvím uvedeného účetního dokladu byla po splnění všech podmínek Dohody v souladu se zákonem odepsána částka ve výši 38.087.058.50 Kč do ostatních provozních výnosů žalobce, a to v důsledku skutečností, že v souladu s článkem III. odst. 1 Dohody došlo k zániku sporných vzájemných práv a povinností účastníků Dohody.

Žalobce podotkl, že v souladu s ust. § 21 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění, byl připraven uvedenou částku podrobit dani z příjmů právnických osob ve výši 20 %, tedy sazbě daně, jež byla ještě o jeden procentní bod vyšší než 19 % sazba daně z přidané hodnoty, kterou by byl povinen odvést při posuzování Dohody dle názoru žalovaného. Z toho plyne, že při stanovení základu daně žádným způsobem neobcházel plnění svých zákonných povinností, naopak se Dohodou, která byla za daných okolností se společností Casta jediná možná, dostal do situace, která pro něj byla z daňového hlediska méně výhodná, protože odpisem uvedeného závazku zaúčtovaného podle účetního dokladu ID 1090010 se dostal do vyššího daňového zatížení u jiného typu daně. Nevyhýbal se tedy řádnému stanovení základu daně, a to ani daně z přidané hodnoty, ani daně z příjmů právnických osob. S ohledem na existenci dodatečného platebního výměru, který je v současné době v právní moci, však žalobci nezbylo nic jiného než tento zaúčtovat do účetnictví, a to včetně daňového penále a dále věc řešit až po ukončení prací na účetní závěrce jako událost, která nastala po datu účetní závěrky a s touto se vypořádat v termínu pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2009, ve kterém bude žalobce nucen tuto skutečnost zohlednit.

Dle názoru žalobce v daném případě došlo k zásadnímu pochybení ze strany žalovaného při provádění a hodnocení důkazů, a to zejména Dohody, když žalovaný jakožto subjekt, který nebyl účastníkem právního vztahu založeného Dohodou, při svém rozhodování naprosto neopodstatněně a svévolně, bez jakékoliv opory ve smluvních nebo zákonném ustanovení, interpretoval obsah Dohody a úmysl účastníků Dohody při jejím uzavírání, aniž by mu tento mohl být z titulu jeho postavení jakkoliv znám, a zcela nemístně bagatelizoval důkazy a skutková tvrzení žalobce, což v konečném důsledku vedlo k poškození žalobce dodatečným vyměřením daně z přidané hodnoty a uložením povinnosti zaplatit správci daně penále.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování v dané věci postupoval podle základních zásad daňového řízení, jak jsou uvedeny v ustanovení § 2 zákona o správě daní. Pokud jde o zásadu zákonnosti (§ 2 odst. 1 zákona o správě daní), žalovaný se řídil ustanoveními zákona o správě daní a zákona o DPH. Vzal přitom v úvahu skutečný obsah právního úkonu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní, když posuzoval skutečný stav věci, který nastal splněním Dohody o narovnání a tento nastalý stav posuzoval dle příslušných ustanovení zákona o DPH. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že neposuzoval uzavřené smlouvy a dohody ve smyslu občanského či obchodního zákoníku, jak zřejmě očekával žalobce, neboť je zcela na smluvních partnerech, jakou dohodu či smlouvu mezi sebou v rámci smluvní volnosti uzavrou. Žalovaný může uzavřené smlouvy, nehledě na jejich kvalitu, pouze akceptovat. Na druhé straně je žalovaný oprávněn zkoumat skutečný stav věci nastalý v důsledku plnění dohody či smlouvy a jeho vliv na daňové povinnosti žalobce a jeho smluvního partnera u DPH a učinit si svůj závěr. Žalovaný se nedomnívá, že svým postupem jednal jednostranně a účelově, jak uvádí žalobce. Žalovaný hodnotil veškeré důkazní prostředky, a tedy Dohodu, a to ve vztahu k důsledkům této Dohody na celkové plnění dle smlouvy o dílo. Následně se nutně musel zabývat faktickými dopady splnění jednotlivých ustanovení Dohody oběma smluvními stranami na jejich daňovou povinnost dle příslušných ustanovení zákona o DPH. O jiný výklad Dohody se žalovaný nepokoušel, neboť mu to nepřísluší. Stejně tak se žalovaný nemůže vyjádřit k duchu Dohody, protože skutečně nebyl účastníkem této Dohody a neznal úmysly účastníků při jejím uzavírání. Proto také musí odmítnout, že by hodnotil obsah Dohody a úmysl účastníků Dohody při jejím uzavírání. O takové hodnocení se napadené rozhodnutí v žádném případě neopírá. Jestliže však žalobce uvádí, že úprava vzájemných práv a povinností účastníků Dohody byla provedena naprosto jednoznačně a nepřipouští jiný výklad než ten, který žalobce uvádí, pak takové tvrzení je v rozporu se skutečností, že společnost Casta, která byla přímým účastníkem Dohody a také mohla postupovat v souladu s duchem Dohody, postupovala jinak než žalobce. Z toho by mohlo vyplývat, že je buď předmětná Dohoda skutečně nejednoznačná, nebo jeden z účastníků Dohody tuto Dohodu nedodržel či postupoval v rozporu s jejím duchem. Žalobce uvádí, že Dohoda je naprosto jednoznačná. Jeden z účastníků Dohody ji tedy musel porušit a pokud to nebyl žalobce, připadala by v úvahu už jenom společnost Casta. Žalobce sice opakovaně vrátil předmětný dobropis společnosti Casta, ale pokud je žalovanému známo, žádné právní kroky vůči této společnosti, která podle něj zřejmě nedodržela Dohodu, nepodnikl, zato podal odvolání vůči rozhodnutí správce daně, potažmo správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tak nabyl dojmu, že si jedna či obě smluvní strany Dohody mohou de facto vyřizovat své obchodní spory právě jeho prostřednictvím, případně že tak mohou jednat i po vzájemné dohodě.

K námitce nesprávného hodnocení předmětného dobropisu a účetního dokladu ID 1090010 žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že tyto důkazní prostředky hodnotil, jak je v napadeném rozhodnutí uvedeno jeho na straně 5. a 6. Na toto hodnocení a na hodnocení všech důkazních prostředků žalovaný plně odkázal. Je toho názoru, že žalobce k těmto důkazním prostředkům v žalobě neuvedl žádné nové argumenty, kromě toho, že dle jeho názoru je dobropis vystaven v rozporu s Dohodou, zatímco účetní doklad ID 1090010 z Dohody vychází. K předmětnému dobropisu ještě žalovaný poznamenal, že po vytýkacím řízení u společnosti Casta došel Finanční úřad v Písku k závěru, že tato společnost u předmětného dobropisu postupovala v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH. Lze tedy konstatovat, že tvrzení žalobce odporuje jednání společnosti Casta, které bylo shledáno jejím místně příslušným správcem daně jako zákonné. Stejně tak byl případ posouzen Finančním úřadem pro Prahu 1 jako místně příslušným správcem daně žalobce

a posléze i žalovaným. Doklad ID 1090010 žalovaný jako důkazní prostředek posoudil a hodnotil jako důkaz o přeúčtování uvedené částky do ostatních provozních výkonů žalobce, nicméně pro oprávněnost tohoto postupu nenašel žádné opodstatnění. Argument žalobce, že se tímto svým postupem dostal do vyššího daňového zatížení na dani z příjmů právnických osob, nemá žádný přímý vztah ke stanovení daně z přidané hodnoty u žalobce ve správné výši. Kromě toho, žalobce může tento svůj postup u daně z příjmů právnických osob následně v zákonné lhůtě napravit. Žalovaný odmítl, že by zcela nemístně bagatelizoval důkazy a skutková tvrzení žalobce (žalobce konkrétně neuvádí které či která) a že tím měl žalobce poškodit. V souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o správě daní hodnotil důkazy dle své úvahy a došel k závěru, který uvedl v napadeném rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Žalobce při jednání poukázal na Dohodu o narovnání a na to, že z předmětné částky zaplatil daň z příjmů. Žalovaný při jednání odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na své písemné vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 585 odst. 1 občanského zákoníku dohodou o narovnání mohou účastníci upravit práva mezi nimi sporná nebo pochybná. Dohoda, kterou mají být mezi účastníky upravena veškerá práva, netýká se práv, na něž účastník nemohl pomýšlet.

Podle § 585 odst. 3 občanského zákoníku dosavadní závazek je nahrazen závazkem, který vyplývá z narovnání.

Podle § 451 odst. 2 občanského zákoníku bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle § 42 odst. 1 písm. b/ zákona o DPH plátce může opravit výši daně při snížení základu daně na základě sjednaných podmínek u zdanitelného plnění, ke kterému dojde po datu uskutečnění zdanitelného plnění.

Podle § 42 odst. 4 písm. a/ zákona o DPH oprava základu daně a výše daně je samostatným zdanitelným plněním, které se považuje za uskutečněné ve zdaňovacím období, ve kterém byl daňový dobropis doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění, pokud jde o opravu výše daně podle odstavce 1 písm. a), b) a c).

Podle § 77 odst. 1 zákona o DPH pokud byla provedena oprava základu daně, která má za následek snížení uplatněného odpočtu daně, je plátce, pro něhož se uskutečnilo plnění, povinen provést opravu odpočtu daně. Opravu odpočtu daně provede plátce za zdaňovací období, ve kterém obdržel daňový dobropis, popřípadě jiný doklad související s opravou základu daně.

Podle § 2 odst. 3 zákona o správě daní při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle § 31 odst. 2 zákona o správě daní správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Vždy však provede navržené důkazní prostředky, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní tvrzení, že úprava vzájemných práv a povinností účastníků Dohody o narovnání nepřipouští jiný výklad než ten, který v dané věci zastává žalobce, je pouze subjektivním názorem žalobce, jehož nesprávnost potvrzuje již samotná existence odlišného výkladu zastávaného jak druhým účastníkem Dohody (společností Casta), tak i žalovaným. Je samozřejmě pravdou, že žalovaný nebyl a není účastníkem právního vztahu založeného Dohodou. Tato skutečnost však žalovanému nijak nebrání v tom, aby interpretoval obsah Dohody a posoudil její dopad na daňovou povinnost žalobce ohledně DPH. Zákon o správě daní rozhodně nestanoví, že by se správní orgán při výběru a následném hodnocení důkazních prostředků mohl či měl zabývat pouze těmi důkazními prostředky, na jejichž vzniku se sám podílel. V souladu s § 31 odst. 4 zákona o správě daní lze v daňovém řízení jako důkazních prostředků užít *všech prostředků*, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Dohoda o narovnání, kterou jako důkazní prostředek v řízení předložil sám žalobce, je v dané věci klíčovým důkazem, neboť z jejího obsahu vyplývají skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti žalobce. Bylo proto zákonnou *povinností* správního orgánu, aby se tímto důkazním prostředkem zabýval, a hodnotil jej, a to jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy (§ 2 odst. 3 zákona o správě daní). Pokud by tak neučinil, porušil by povinnost dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji (§ 31 odst. 2 zákona o správě daní).

Hodnocení Dohody o narovnání provedené v napadeném rozhodnutí žalovaným nepovažuje soud za nesprávné, neopodstatněné či svévolné. Hodnocení tohoto klíčového důkazu ze strany žalovaného soud naopak pokládá za přiléhavé a plně odpovídající obsahu Dohody.

Podle čl. I. odst. 2 Dohody byla celková cena za provedení díla - stavby „Centra Nová Zdaboř“ - sjednána ve výši 470.381.762,48 Kč včetně DPH. Ke dni uzavření Dohody, tj. ke dni 20.2.2009, zbývalo dle čl. I. odst. 4 Dohody žalobci uhradit za provedené dílo částku 90.129.259,50 Kč včetně DPH. Jak plyne z čl. I odst. 5 a 6 Dohody, žalobce při převzetí díla zjistil, že dílo vykazuje vady (specifikované v čl. I. odst. 5), které jsou podle něj vadami

neodstranitelnými. V článku I. odst. 6 Dohody žalobce deklaroval, že mu podle § 564 obchodního zákoníku za tohoto stavu věci náleží právo volby nároku na způsob vypořádání vad díla, kterého tímto (rozuměj uzavřením Dohody) využívá a požaduje slevu z ceny díla ve výši 38.087.058,50 Kč včetně DPH. Jak plyne z čl. I. odst. 7 Dohody, společnost Casta jako zhotovitel vady díla v podstatné části neuznala, nesouhlasila s tím, že by se jednalo o vady neodstranitelné, ani s tím, že vady byly uplatněny řádně a včas.

Žalobce jak v průběhu daňového řízení, tak i v podané žalobě neustále zdůrazňuje, že jeho prohlášení obsažené v článku I. odst. 6 Dohody je jen „úvodním ustanovením“ Dohody a že se jedná pouze o formulaci jednostranného požadavku, jehož konstataci nelze ztotožňovat s jeho akceptací protistranou. Současně poukazuje na to, že předmět Dohody je jednoznačně upraven až v čl. II. odst. 1 Dohody (ve kterém je uvedeno, že „Mezi účastníky Dohody vznikla zásadní spornost ohledně vad a kvality Díla a dále pak i ohledně vzájemných práv a povinností co do nároků na doplacení ceny Díla a nároků z odpovědnosti za vady Díla“) a že v tomto článku (míněno v čl. II. odst. 1 Dohody) není zmiňováno nic z toho, co je uvedeno v článku I. odst. 6 Dohody ohledně slevy z ceny díla. Tato žalobcova argumentace však nemůže obstát. Za akceptaci žalobcem v Dohodě vzneseného požadavku na snížení původně sjednané ceny díla o částku 38.087.058,50 Kč včetně DPH je nutno považovat samotné uzavření Dohody o narovnání, neboť právě na základě této Dohody došlo k faktickému snížení původně sjednané ceny díla o uvedenou částku. Tato skutečnost je zřejmá z čl. III. odst. 1 písm. a/ Dohody, ve kterém se žalobce zavázal uhradit společnosti Casta na doplacení ceny díla částku 52.032.201,- Kč včetně DPH. Není pochyb o tom, že tato částka, kterou žalobce společnosti Casta následně v souladu s Dohodou o narovnání skutečně zaplatil, představuje doplatek ceny díla, po jehož uhrazení obě strany Dohody považovaly dílo za zaplacené. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že Dohodou o narovnání došlo k nahrazení původního závazku žalobce zaplatit společnosti Casta za provedení díla doplatek ceny díla ve výši 90.129.259.50 Kč včetně DPH novým závazkem zaplatit doplatek ceny díla toliko ve výši 52.032.201,- Kč včetně DPH, což nelze kvalifikovat jinak, než jako uzavření dohody o snížení původně sjednané ceny díla.

O tom, že částka 52.032.201,- Kč včetně DPH, kterou se žalobce podle čl. III. odst. 1 písm. a/ Dohody zavázal zaplatit společnosti Casta, představuje konečný doplatek ceny za provedení díla (stavby „Centrum Nová Zdaboř“), nelze dle náhledu soudu nikterak pochybovat. Dohodou o narovnání uzavřenou mezi žalobcem a společností Casta se původní smlouva o dílo včetně jejích dodatků neruší jako celek, v souladu s § 585 odst. 1 a 3 občanského zákoníku se nově upravují (nahrazují) toliko práva z této smlouvy, ohledně kterých vznikla mezi stranami smluvního vztahu spornost nebo pochybnost. Jak výslovně plyne z čl. II odst. 1 Dohody, spornost a pochybnost mezi žalobcem a společností Casta vznikla též ohledně existujícího nároku společnosti Casta *na doplacení ceny díla* a odpovídajícího smluvního závazku žalobce k zaplacení tohoto doplatku. Článkem III. odst. 1 písm. a/ Dohody byl za účelem odstranění spornosti původní závazek žalobce zaplatit společnosti Casta za provedení díla doplatek ve výši 90.129.259.50 Kč včetně DPH nahrazen novým závazkem zaplatit doplatek pouze ve výši 52.032.201,- Kč včetně DPH. Výsledným efektem ujednání obsažených v Dohodě je tedy neoddiskutovatelné snížení původně sjednané ceny, kterou měl žalobce za provedení díla společnosti Casta zaplatit.

Je sice pravdou, že čl. II. odst. 1 Dohody nehovoří o žalobcem vzneseném požadavku na slevu z ceny díla, tato skutečnost však neznamená, že k prohlášení žalobce obsaženému v čl. I. odst. 6 Dohody, v němž je tento požadavek výslovně formulován, nelze jakkoliv přihlížet. Obsah Dohody je nutno hodnotit jako celek; nelze přihlížet pouze k některým

ujednáním a jiná záměrně přehlížet, jak při své interpretaci Dohody účelově činí žalobce. Jím výslovně uplatněný požadavek na slevu z ceny díla zcela nepochybně souvisí s článkem II. Dohody, v němž jsou vymezena práva a jim odpovídající závazky protistrany, ohledně kterých vznikla mezi smluvními stranami spornost či pochybnost. Jedním z těchto práv a závazků je i právo společnosti Casta na doplacení ceny díla a jemu odpovídající povinnost (závazek) žalobce. Požadavek žalobce na modifikaci tohoto závazku (jeho nahrazení novým) je patrný z čl. I. odst. 6 Dohody, výsledné ujednání stran o tom, jakým způsobem bude tento závazek narovnán, je pak obsaženo v čl. III. odst. 1 písm. a/ Dohody, z něhož je patrné, že společnost Casta žalobcův požadavek na snížení doplatku ceny díla akceptovala a přistoupila na dohodu o narovnání tohoto závazku, jakož i na dohodu o narovnání dalších v Dohodě specifikovaných závazků, ohledně kterých mezi stranami vznikla spornost či pochybnost.

Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit závazek společnosti Casta sjednaný v článku III. odst. 1 písm. c) Dohody, podle kterého se jmenovaná společnost zavázala předat žalobci seznam všech svých smluvních partnerů, jež se podíleli na zhotovení díla a zároveň na žalobce postoupit práva ze záruky za příslušné části díla od příslušných smluvních partnerů. Uvedené ujednání se netýká výše doplatku ceny za provedení díla a závazku žalobce k zaplacení tohoto doplatku, ale jeho obsahem je narovnání dalších práv, která se dle Dohody stala mezi stranami spornými či pochybnými, a sice práv z odpovědnosti za vady díla.

Argumentace žalobce, že v čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody bylo mezi účastníky Dohody za účelem naplnění předmětu Dohody specifikovaného v čl. II. odst. 1 Dohody sjednáno vydání bezdůvodného obohacení, resp. že platba částky 52.032.201,- Kč včetně DPH uvedená v čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody představuje platbu z titulu bezdůvodného obohacení žalobce na úkor společnosti Casta, je naprosto mylná a neakceptovatelná. Podle § 451 odst. 2 občanského zákoníku je bezdůvodným obohacením majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Platba částky 52.032.201,- Kč včetně DPH společnosti Casta, k níž se žalobce zavázal v čl. III. odst. 1 písm. a) Dohody, nepochybně představuje doplatek ceny za provedení díla na základě dříve uzavřené smlouvy o dílo ve výši stanovené Dohodou, kterou byl nahrazen původní žalobcův závazek k zaplacení doplatku ceny díla (viz výše). Jde tedy o plnění na základě právního úkonu – smlouvy o dílo a následně uzavřené Dohody o narovnání, nikoliv o bezdůvodné obohacení ve smyslu § 451 odst. 2 občanského zákoníku. Soud k tomu dodává, že v čl. III. odst. 1 písm. a) ani v žádném jiném ustanovení Dohody o narovnání také není ani zmínka o tom, že se žalobce na úkor společnosti Casta bezdůvodně obohatil a že částka 52.032.201,- Kč, kterou má dle Dohody zaplatit společnosti Casta, je vydáním bezdůvodného obohacení.

Žalovaný na základě shora uvedených skutečností právem vyhodnotil Dohodu o narovnání jako důkaz, který prokazuje, že mezi žalobcem a společností Casta došlo po uskutečnění zdanitelného plnění spočívajícího v provedení díla - stavby „Centrum Nová Zdaborž“ - a jeho převzetí žalobcem k dodatečnému ujednání o snížení celkové ceny za provedení díla, které mělo za následek snížení základu daně z přidané hodnoty zhotovitele (společnosti Casta). Byly tak splněny podmínky pro možnost opravy výše daně plátcem stanovené v § 42 odst. 1 písm. b/ zákona o DPH. Společnost Casta jakožto plátec daně tuto opravu mající za následek snížení uplatněného odpočtu daně provedla a v návaznosti na to vystavila předmětný daňový dobropis, který doručila žalobci. Není tedy pravdou, že předmětný dobropis byl vystaven v rozporu s § 42 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, jak tvrdí žalobce. Povinností žalobce podle § 77 odst. 1 zákona o DPH pak bylo provést opravu

odpočtu daně, a to za zdaňovací období, ve kterém daňový dobropis obdržel, tj. za 1. čtvrtletí 2009. Protože tak žalobce neučinil, porušil zákon a daň mu byla dodatečně vyměřena právem.

Účetní doklad ID 1090010 neprokazuje nic jiného, než že žalobce zaúčtoval částku 38.087.058,50 Kč do ostatních provozních výnosů společnosti. Tato skutečnost, o které není mezi účastníky sporu, ovšem nijak neprokazuje správnost postupu žalobce a nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora popsané závěry soudu nezbyvá než ve shodě se žalovaným konstatovat, že z Dohody o narovnání (ani z žádného jiného důkazu) nelze dovodit oprávnění žalobce předmětnou částku zaúčtovat způsobem, který prokazuje zmíněný účetní doklad. Žalobní námitce vytykající žalovanému chybné vyhodnocení tohoto důkazu tedy soud nepřisvědčil.

Tvrzená připravenost žalobce podrobit částku 38.087.058,50 Kč dani z příjmů právnických osob nemůže nijak ovlivnit závěr soudu (jenž je shodný se závěrem správního orgánu), že o daňové povinnosti žalobce týkající se DPH za 1. čtvrtletí 2009 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím v souladu se zákonem. Žalobcova povinnost týkající se daně z příjmů právnických osob nebyla předmětem řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a soud se jí proto v přezkumném řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí vydaného ve věci DPH, nemůže zabývat. Jinými slovy řečeno, tvrzení žalobce o jeho připravenosti podrobit částku 38.087.058,50 Kč dani z příjmů právnických osob, stejně jako jeho tvrzení uplatněné při ústním jednání před soudem, že z uvedené částky skutečně zaplatil daň z příjmů, jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť se týkají jiné daňové povinnosti žalobce (jiné daně).

Ve způsobu, jakým žalovaný hodnotil provedené důkazy, zejména pak Dohodu o narovnání, soud tedy neshledal žádné pochybení, svévoli či nemístné bagatelizování. S příslušným hodnocením jednotlivých důkazů ze strany žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí, které bylo podrobně konstatováno shora, se soud plně ztotožňuje a uzavírá, že žalovaný v souzené věci postupoval a napadené rozhodnutí vydal v souladu se zákonem. K dodatečnému vyměření daně z přidané hodnoty žalobci došlo po právu, nejedná se tedy o poškození žalobce v důsledku nezákonného postupu správce daně či žalovaného.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu daňového řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. Soud pro úplnost dodává, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalovanému, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalovaný v řízení důvodně vynaložil, spočívají jednak v cestovním pověřeného zaměstnance žalovaného ve výši 350,- Kč za jízdu vlakem z Brna do Prahy k ústnímu jednání soudu a zpět, a dále ve stravném ve výši 66,- Kč, které musí žalovaný svému zaměstnanci za tuto pracovní cestu poskytnout podle § 163 odst. 1 písm. a/ zákoníku

práce a § 2 písm. a/ vyhlášky č. 472/2012 Sb. Celková výše důvodně vynaložených nákladů, které žalovanému v řízení vznikly, tak činí 416,- Kč.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 19. června 2013

**JUDr. Ivanka Havlíková v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Jana Jeklová